

Huan Gomes-Hurado

OŽILJAK

Prevela
Gordana Mihajlović

■ Laguna ■

Naslov originala

Juan Gómez-Jurado

LA CICATRIZ

Copyright © © Juan Gómez-Jurado, 2015

Za Babs

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Pre braka držite oči širom otvorene;
u braku zažmurite na jedno.

BENDŽAMIN FRENKLIN

Kako misliš da će neko toplo obučen
da shvati nekoga kome je hladno?

ALEKSANDAR SOLŽENJICIN

Reci, dečko... Da li si ikada plesao s đavolom
na bledej mesečini?

DŽEK NEJPIJER

IRINA

Devojčica nije osetila bol kad joj je ekser razderao lice ispod levog oka.

SAJMON

Prva greška mi je bila što sam se zaljubio u nju.

Drugu grešku sam napravio kad je nisam pitao odakle joj onaj ožiljak.

Loša vest je da samo što nisam počinio i treću, a ta će biti daleko gora od obe prethodne.

O desnom ramenu mi visi ranac u kome je moja budućnost i budućnost svih mojih zaposlenih, u sabijenim svežnjevima od po sto dolara. Ako pređem prag ovih vrata, još više ću upropastiti život svih svojih poznanika i njihovih porodica. Kao da me već ne mrze dovoljno.

Iz levog ramena mi ističe topao mlaz, curi niz ruku i kaplje na cev pištolja. Opažam da je drška lepljiva od krvi koja mi se suši između prstiju. Stiskam je snažnije da bih ulio sebi pouzdanje. Ali ne pomaže.

Grimizna lokva uz moju cipelu širi se dok me sve više obuzimaju sumnje, a životna snaga ističe kroz ranu. Beličasto neonsko svetlo što osvetljava hodnik žmirka i vid mi

načas gubi oštrinu. Klecaju mi kolena, a strah je poput ledenog čvora u mojoj utrobi.

Samo što nisam napravio najveću grešku u životu.

A dobra vest?

Dobra vest je što neću poživeti dovoljno dugo da žalim zbog toga.

RANIJE

PRVA GREŠKA

Sastanak

Nagnem se napred i povratim u ogromnu hromiranu korpu za otpatke. Želudac mi se skuplja kao isceden limun dok se ne isprazni. Krv mi navire u glavu, a vreme oko mene se zaustavlja, postoji jedino ta hladna metalna ivica na koju se oslanjam dok ne počnem da dišem normalno.

– Jesi li dobro, Sajmone? – pita Tom.

Prijatelj jev dodir ruke po ramenu smiruje, bodri. Bar dok ne klimnem glavom. Onda me uhvati za košulju i povuče nazad, pokušavajući da me uspravi. Da bih stao pravo, moram da se naslonim na zid, pošto je Tom pedalj niži od mene i dvadeset kila lakši.

– Onda se saberi, zaboga. Danas stavljamo sve na kocku, krupajlijo – kaže, dajući znak recepcionerki iza sebe.

Nastojim da ubacim još vazduha u pluća, dugim, neravnomernim udasima.

– Možda bi trebalo da odložimo sastanak za nekoliko dana. Da pročistimo nekoliko varijabli, da damo *Lisi* novi...

– Pobogu, dah ti zaudara na toalet u diskoteci – odvratila Tom, nabirajući nos. – Ne, nećemo ništa odlagati, pošto se taj lik neće

vraćati u Čikago do sledeće godine, a mi ćemo dotad biti na ulici, prositi ispod nekog mosta ili nešto još gore. Znaš li da sam na jedvite jade izdejstvovao ovaj sastanak? Ući ćeš tamo, pokažeš mu to prokleta čudo koje si stvorio, i postaćemo bogati.

Tom je u pravu, naravno, iako ne želim da priznam.

Ne reagujem previše dobro na pritisak i na susrete s ljudima, čak ni na boravak u nečijoj blizini. Volim samoću. Jednom sam otišao kod neke psihološkinje i pričao joj o teskobi i strahu, hladnom znoju, mučnini i vrtoglavici koji me hvataju u prisustvu drugih, a ona je kazala da ja samo verujem da mi je draže da budem sam zato što sam oduvek i bio sam. Da je moja tobožnja sklonost ka izolaciji racionalizacija.

Na stolu je držala činijicu prepunu bombona s punjenjem od kupine, i ja nisam bio u stanju da odvojim pogled od njih dok je izgovarala reči koje su uskomešale moje mentalne sheme više nego što mi je bilo po volji. Čim je potegla priču o mom bratu, obradovao sam se što sam dobio izgovor da ustanem i napustim terapiju. Budući da je preostalo deset minuta do isteka seanse, poneo sam pregršt tih bombona s kupinama. Šaka mi je ogromna, i još pamtim psihološkinjino preneraženo lice kad su njen novi pacijent i tri četvrtine činijice s bombonama nestali izašavši na vrata.

Ne dozvoljavam da mi iko priča o mom bratu Arturu. Nikad.

Uspevam nekako da se oporavim, uz pomoć Toma, koji me poslednji put mune. Zaobilazim krdo pufova* u drečavim bojama što izazivaju želju da ostanete da stojte i prilazim

* Mekana, vrećasta fotelja, najčešće bez naslona. (Prim. prev.)

recepconerki. Azijatkinja, nasmešena, preterano našminkana, s kosom skupljenom u tako zategnut rep da pogled na njega izaziva bol, komanduje radnim stolom napravljenim od smole i stakla od kog bi se postideo i komandni most *Enterprajza*.

– Žao mi je što ste bili primorani da to vidite.

Nasmeje se saučesnički.

– Ne brinite. Vi ste četvrti koga sam videla da povraća u korpu za otpatke, a radim ovde svega dve nedelje.

Dodaje mi kutiju s papirnim maramicama i ja zahvalno uzimam punu šaku.

– Kad su vam dali posao, sigurno vas niko nije upozorio da ćete imati besplatnu predstavu. Defile ljudi koji moljakuju!

– Znam šta za vas pametnjakoviće znači videti velikog šefa. Poneko čak dođe u majici s logom naše kompanije, u želji da zadobije njegovu naklonost. Za te unapred znam da neće ostati duže od tri minuta.

– Znači, tačna je čuvena priča o peščanom satu?

Slegne ramenima kao da je preterala s pričom.

– Čujte, reklo bi se da ste čovek na svom mestu. Potpišite ugovore o poverljivosti podataka i odvešću vas do sale za sastanke, tamo ćete moći da se malo osvežite.

Pokaže mi ekran osetljiv na dodir s veoma dugačkim tekstom punim tačaka i zakonskih odredbi, aneksa i advokatskih izraza i fraza. I ne potrudim se da odglumim da čitam i kažiprstom utisnem potpis na kraju dokumenta. Ne znam jesam li potpisao ugovor o poverljivosti ili sam prodao dušu *Infinitiju*. U ovom slučaju, dođe mu na isto. Uzimajući u obzir šta sve ti likovi znaju o meni – o svakome od nas, zapravo – kao da su već moji vlasnici.

Tom priđe noseći svoju kožnu akten-tašnu i moju poštarsku torbu, takođe se potpiše na ekranu i dve staklene ploče se

otvore da nas propuste u raj. Pre deset godina, po završetku studija informatičkog inženjeringa, dao bih sve na svetu da uđem u sedište *Infinitija*, da budem deo tog tima, da znam neke od njegovih brojnih tajni. Ovo je najmanje sedište kompanije, pa opet poseduje sve pogodnosti zbog kojih mladi Amerikanci s diplomom u džepu najviše priželjkuju posao u tom preduzeću: besplatna žestoka i bezalkoholna pića u svakom trenutku, kantinu kojom upravlja kuvar dostojan najotmenijeg restorana, sale za odmor, teretanu... Sve to vidimo u prolazu, a recepcionerka ne mrdne ni malim prstom da nam išta objasni. Mi smo došli da molimo za novac i stoga ne zaslužujemo uobičajeni vođeni obilazak, za vreme kog joj se sigurno smučilo da stalno ponavlja istu priču.

Zahvalan sam joj na nehajnosti. Onaj Sajmon koji bi ubio da tu uđe više ne postoji. Godine potucanja od vrata do vrata da bi stvorio sebi šansu uništile su ga, pojačavajući njegovu socijalnu fobiju dok nisu od njega načinile pustinjaka visokog metar i devedeset, teškog sto kila, što sad korača hodnicima raja koji je izgubio sjaj.

Tom Vilson, moj advokat i najbolji prijatelj – objektivno prebrojavanje pokazalo bi *jedini* – moja je sušta suprotnost. Sitan je, riđokos, bistrh očiju, s neiscrpnom energijom. Uvek ima osmeh i ljubaznu reč za svakoga. Ako potražite pojam „površni šarm“ na *Vikipediji*, pojaviće se njegova fotografija. Dok zajedno ulazimo u kantinu, mimoilazimo se s jednom privlačnom devojkom, s velikim naočarima sa okvirima od acetata, u izbledejoj majici sa žapcem Kermitom i u uskim farmerkama, koja nosi poslužavnik sa salatnom flašom vode i zelenom jabukom. Tom u prolazu ščepa jabuku, odgrize zalogaj i namigne devojci. Da sam ja to učinio, pozvala bi policiju i dobio bih nalog zabrane prilaska, ali Tom izmamljuje iznenađeni kikot i širok osmeh, koji se ne skida s lica

dok se Tom ne izgubi iz vida iza prvog ćoška do kog nas vodi recepcionerka.

Kad se okrene, spazi moj pogled pun loše prikrivene zavisti. Mrzim ga.

– Mrzim te – kažem, samo da bih mu to jasno dao do znanja.

– Glavu gore, Sajmone. Razvedri se. Moraš da budeš lepo raspoložen u društvu našeg domaćina.

Dobacuje mi jabuku od koje je odgrizao jedan jedini, okrugao, ogroman zalogaj, smešno oponašajući čuveni logo firme *Epl*. Očajnički mlataram rukama da bih je uhvatio a da mi torba ne ispadne, ali ne uspevam, te jabuka i torba završavaju na podu.

Recepcionerka se okrene i ošine me prekornim pogledom dok pokušavam da pokupim komade jabuke s itisona. Odaje utisak da se kaje što je prethodno bila ljubazna prema meni, i ledenog lica nam pokaže salu za sastanke.

– Sačekajte ovde i potrudite se da ne napravite lom.

Kao i uvek, Tom se zabavlja, a ja na kraju ispadnem budala. Pomerim ga u stranu i uđem u prostoriju, tražeći korpu za otpatke da bacim ostatke rasparčane jabuke.

– Čoveče, ne ljuti se – kaže Tom. – Sve će dobro proći, videćeš. Ovi ljudi vole spontanost.

Ogorčeno frknem. Prsti su mi lepljivi od soka i on mi kaplje između prstiju, a disanje mi se ubrzava. Zakari Majers, vlasnik i osnivač *Infinitija*, čovek kome se divim i koga želim da upoznam otkako sam kao klinac instalirao svoj prvi, revolucionarni operativni sistem, pojaviće se svakog časa, a ja ću mu stegnuti ruku svojom umazanom ručerdom. Okrećem se uokolo, i ne vidim nijedno mesto gde bih se otarasio razbucane vočke.

Cela sala je okrečena u belo, sto je izrađen u jednom komadu od nekog sintetičkog materijala, a od svake od šesnaest stolica oko njega mogao bih da platim godinu dana studija. Međutim, korpe za otpatke nema nigde na vidiku. Naposljetku odustanem i stavim ostatke jabuke u bočni deo svoje poštarske torbe, u mrežicu u kojoj bi trebalo da stoji boca s vodom. Mrzim miris jabuke i mrzim Toma zato što mi je upropastio omiljenu torbu, taman dovoljno veliku da u nju stane moj laptop, i jednu od malobrojnih s dovoljno dugačkim kaišem da opkoli moju ogromnu telesinu a da ne liči na šal kao ostale.

– Ej, čoveče, zašto je nisi bacio u ovu korpu za otpatke? – pita moj prijatelj, pokazujući mi procep u zidu. Kad ga pritisne, jedan deo izađe napolje, kasno da bi spasao torbu, ali na vreme da moja ljutnja na Toma dostigne tačku ključanja.

– Svršena priča. Idemo odavde. Nemam nameru da se ovakav pojavim pred Majersom – kažem uzimajući torbu i zaputim se ka izlazu.

Tom me hvata za podlakticu.

– Umukni i sedi. Zar se sad ne osećaš bolje? Je li mučnina nestala?

Stanem u blizini vrata od stakla debelog kao pesnica i okrenem se prema njemu. Nehotice se osmehnem. Taj manijak je priredio čitavu tu malu scenu da bih ja zaboravio na svoj napad teskobe i straha i fokusirao se na njegove budalaštine, i to je po svoj prilici delovalo.

– Nemoj da zabrljaš na testu, je l' važi? Ne želim da ti se dogodi kao...

Dam mu znak da učuti i pokažem očima prema minijaturnoj kristalnoj polulopti na jednom kraju prostorije, najverovatnije kameri koju koriste za video-konferencije, a Majers će je nesumnjivo upotrebiti za snimanje našeg sastanka, ukoliko

već ne snima. *Infiniti* se nikad nije odlikovao poštovanjem privatnosti klijenata koji koriste njihov pretraživač, aplikacije elektronske pošte ili elektronske uređaje. Slavne ličnosti iz celog sveta u prošlosti su bile žrtve njihovog nedostatka obzira, poslednji put pre nekoliko sedmica s grdnom curenjem erotskih fotografija velikog broja čuvenih žena koje su u *Infinitijevom* klauđu čuvale uspomene svojih vratolomija u krevetu.

Infiniti je pružio bedne izgovore o strahovitom napadu grupe hakera, ali sve je ukazivalo na to da je neko ostavio otvorena zadnja vrata, tajni ulaz koji omogućava pristup podacima svih klijenata koji memorišu lične podatke na ogromnim serverima *Infinitija*. Polazeći odatle, samo je trebalo ukucati ime dotične osobe i videti da li je bila nestašna sa svojim partnerom ili sa još nekim.

Svaki sistem ima zadnja vrata, i ako ne poštujuete intimu svojih klijenata dovoljno da biste je zaštitili, čisto sumnjam da nećete narušiti privatnost skromnih vlasnika startup preduzeća koji dolaze u vašu vlastitu kancelariju da mole za novac.

Tom odmah ukapira, namigne mi i započne dugačku govoricu o nekoj svojoj ribi, farmaceutkinji koja radi u Ulici Mejn, i o sinočnoj neverovatnoj večeri u grčkom restoranu u blizini njene kuće. Ubeđen sam da izmišlja polovinu pojedinosti, da je to predstava za naše domaćine, ali svejedno osećam zavist prema njemu i njegovoj sposobnosti da uspostavi vezu s drugim ljudskim bićima. Izgubljen sam u mislima, slušam Toma s pola pažnje, kad neko pročisti grlo kod vrata i obojica đipimo na noge.

Iza naših leđa, stvorivši se gotovo niotkud, nalazi se jedini čovek koji može spasti naše preduzeće propasti.